

Arrest

nr. 162 791 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 november 2015.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid vast van huidig beroep, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 18 november 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...) toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014). Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".”

1.3. Verzoeker richt op 25 november 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 februari 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij de Raad op 7 oktober 2015 in kennis heeft gesteld van haar voornemen om geen synthesememorie over te maken en verwijst daarbij naar het bewijs van aangetekende zending en de bijbehorende correspondentie die zij samen met haar verzoek tot horen aan de Raad heeft overgemaakt. De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partij bij haar verzoek tot horen, naast een kopie van het door B-post op 7 oktober 2015 afgestempelde afgiftebewijs van een aangetekend schrijven enerzijds een kopie van een brief heeft gevoegd, opgesteld op 7 oktober 2015, waarin zij stelt geen synthesememorie te zullen overmaken en anderzijds een kopie van een begeleidend schrijven, opgesteld op 7 oktober 2015, waarin gesteld wordt, “In bijlage vindt u de synthesememorie”. Beide brieven betreffen onderscheiden beroepen in de zaken met rolnummers 177 813 en 177 823. De voorzitter wijst erop dat in het rechtsplegingsdossier van de zaak met rolnummer 177 813, geen aangetekend schrijven zit aangaande de zaak met rolnummer 177 813. De voorzitter wijst tevens op de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de partij die ervoor opteert verschillende procedurestukken die onderscheiden beroepen betreffen met eenzelfde aangetekend schrijven te versturen zelf verantwoordelijk is voor het risico dat stukken verloren gaan of niet in het juiste dossier terechtkomen. De verzoekende partij repliceert dat zij “niet de gewoonte heeft” om verschillende stukken met hetzelfde aangetekend schrijven te versturen en dat zij met haar aangetekend schrijven van 7 oktober 2015 “de bedoeling had” om de Raad in kennis te stellen van haar voornemen om geen synthesememorie over te maken in de thans voorliggende zaak. De verwerende partij stelt dat de Raad hierover zal oordelen en verwijst naar haar nota.”*

1.5. Uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat “wanneer een verzoeker er, zoals te dezen, voor kiest om met één aangetekende zending meerdere procedurestukken naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te sturen, het afgiftebewijs van Bpost niet het bewijs levert dat alle erop vermelde stukken ook daadwerkelijk deel uitmaken van die zending. Bpost spreekt zich immers niet uit over de inhoud van de hem toevertrouwde zending. De stempel van Bpost bevestigt enkel dat er die dag een aangetekende zending werd afgeleverd. Hoewel het niet is vereist dat ieder procedurestuk afzonderlijk aangetekend wordt verzonden, is het risico bij het onder één omslag versturen van meerdere procedurestukken voor de afzender. Indien een stuk om één of andere reden niet in het desbetreffende rechtsplegingsdossier terecht komt, ontbreekt het bewijs dat dit stuk tijdig naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gestuurd.” (RvS 23 oktober 2013, nr. 225.208). Verzoeker heeft bij zijn verzoek tot horen, waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen, een brief gevoegd opgesteld op 7 oktober 2015 waarin verwezen wordt naar het rolnummer 177 823 en waarmee hij ter kennis brengt dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Er werd tevens een andere brief bijgevoegd, eveneens gedateerd op 7 oktober 2015, waarin in het onderwerp wordt verwezen naar het rolnummer 177 813 en waarin te lezen staat: “In bijlage vindt U de synthesesmemorie.” Verzoeker voegt bij deze twee overgemaakte brieven eveneens een kopie van een bewijs van een aangetekende zending van 7 oktober 2015, waarop de vermelding “17105 + 14586” te lezen staat. Uit bovenstaande kan redelijkerwijs worden afgeleid dat met dezelfde aangetekende zending meerdere processtukken werden verzonden. Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt verzoeker “niet de gewoonte” te hebben meerdere stukken met hetzelfde aangetekende schrijven te versturen en dat hij wel degelijk de bedoeling had om in de zaak met rolnummer 177 823 mee te delen dat hij geen synthesesmemorie wenste in te dienen. De Raad wijst op de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het risico bij het onder één omslag versturen van meerdere procedurestukken voor de afzender is. Verzoeker brengt thans geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat, bij gebreke aan een tijdig antwoord op de vraag of hij een synthesesmemorie wenst over te maken, het ontbreken van het vereiste belang moet worden vastgesteld op grond van artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is om voormelde reden onontvankelijk. Gelet op deze vaststelling dient geen uitspraak te worden gedaan omtrent de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid om een andere reden.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA